

מסורת הש"ס

(א) [לעיל י: ב], (ב) [לעיל לה: א],
(ג) [לעיל י: ד], (ד) [לעיל ז: א],
(ה) ע' רש"א ור"מ,

הגהות הב"ח

(א) תוב' ד"ה ושון וכו'
ולר' יוסף נמי נ"ב ע"ל
ס"ל להתוס' דפליגי תנאי
אליבא דר' יוסף דתנא
דביירא ס"ל אליבא דר'
יוסף דמקראי א"ל שעתה
בראיה ראשון' אע"ג [דלג]
עברון ג' שוטות ופליגי
אמתהימן אליבא דר' יוסף
[דמתריץ] ג' שעות ע"ל
דף ו' ע"ב ובראש דף א':
(ב) ד"ה הליכתא וכו' ללוי
דמוקי לה ככ"ש:

גליון הש"ס

גמ' צריכה שתפסוק משהו.
הך משהו אינו מובן לכאורה.
האך ע"כ בלא ראות כל ימי
לדה לאל"כ הך ראייה גופא
היו הפסק בתוך ג' עונות
דדוקא בעלדיה אמרי' ליעו
דס לידה לתוך היינו מה
דיולא ע"י פתיחת הקבר
לידה אבל זה שריאה בתוך
ימי הלדה כיון דממעין
טמא אחי פשיטא דתפסוק
ללא גרע מדס טוהר:

מוסף רש"י

ימי עיבורה וצולים לה
למי מניקתה. כגון אם
היום מניקת ונתעברה
והפסקה מחלה ונתעברה
זימי מניקתה והשלימה ב"ש
עיבורה וצולים לה
לשיטתן. כי היכי דמטרי
ביולת גירמא, מטרי כ"ה
דקדמי זימי חלה רחמנא
והא חלו לה כל ימים שלה
דב"ה לשיטתן. דקדמי
זימי ומטרי חלה רחמנא,
וכיון דלא טעלה הוה דמה
טעא טעומה (לעיל דהיכי דהיכי
טעומה (לעיל דהיכי דהיכי
לידה שאין רואה בהן.
כגון ולדה ופסקה מיד
(דקדמי ד:)

•(לקמן תנ:)•

בנות כותים פרק רביעי נדה

אלא ללוי במשבו סגי. ותפסוק משהו לאחר שבועים נקנתם הטמא ותמחין שבעה ותטבול ואפי' תראה כל שבעה יעלו לה בנקיים דהא לאו דם טמא הוא: **שפסוק משהו.** לאחר שבועים נקבה רצה בתוך שבועים לאו הפסק הוא לדין דמחורת וירואה בתוך שבועים חזר הטמא להפתח: **ימי עיבורה**

ונולינו לה דת"ה (למנוי דם ג) חמרי'

[illegible]

לִידָה מִשֹּׁר דְּנִימָא נִסְתָּם הַטְּמָא:
 שִׁיעֲלוּ לָהּ יְמֵי טְהָרָה: לְשֵׁשׁ עֻזּוֹת.
 וּפְסִי טְהָרָה: וְזוּיָן. שְׂמַחֵי וְהִלֵּל
 דְּפִלְגִי בְּמַעַת לַעֲת: בְּרוּרָה אַחֵר
 דִּם טוֹרֵר שְׂדִיָּה שְׁעָפָה. קס"ד אִפִּי
 לִמּוֹן מְרֻבֵּב כְּגוֹן שָׁלֹחַ רַחֲמָה עַד
 יוֹם שְׁמוֹנִים וָאַרְבַּע עֶשְׂרֵי טַעֲמִים:
 בְּשִׁלְמָא לְלוֹי דְּאִמֵּר שְׁנֵי מַעֲשִׂיֹת הֵן
 מִשּׁוּם הֵכִי דִּיה שְׁעָפָה. שְׁהֵרִי דְמִיָּה
 מִסּוֹלֶקֶין שְׂכָמָה יְמִים שְׁעִבְרוּ וְלֹא
 רַחֲמָה דִּם מִמַּעֲיָן זֶה וְהוּרָא לֵה
 רַחֲמֵי רַחֲשׁוֹנָה וְדִיה שְׂעָמָה וּמִיָּקָה
 מֵאַרְבַּע נָשִׁים הִיא דְּלִיָּין שְׁעָתָן
 בְּרַחֲמֵי רַחֲשׁוֹנָה: אֵלֶּה לְבַד דְּאִמֵּר
 מַעֲיָן אַחַד הוּא. לְלוֹי רַחֲמֵי רַחֲשׁוֹנָה
 הִיא וְהֵרִי הוֹחֻקָה בְּדַמִּים: דְּלִיכָא
 שְׁמוֹם. כְּגוֹן שְׂרַחֲמָה בְּיוֹם שְׁמוֹנִים
 וָאַחַד מִיַּד דְּלִיכָא לְמִימַר מַעַת לַעֲת
 דְּאִפִּי הוּא מֵאֲתַמּוֹל כִּי הֵאִידֵנָּה בְּצִית
 הַחֲיָיוֹן דִּם טְהוֹר הוּא: וְסַעֲמָא
 שְׁפִירָה לְפָקִידָה. כְּגוֹן אִם טְהוֹרָה
 מִחֲרִית וּמֵאֲחֵרָה טְמֵאָה טַעֲמָא טַעֲמִיֹת
 שֶׁל עֲרֻצִּית וְהִכָּא לִיכָא לְמִימַר דְּלִיכָא

שהות דאי אפילו מפקידה לפקידה ליכא צריכא למימר דדיה שעתא:
וצ"ה לשיטתן. דכל זמן שלא טבלה מטמא לה ויבש והא כיון דספרה
אחר ימי לידה ודאי פסק וקשיא ללוי: **כסנא דשיון.** דלמר לעיל
ושיון ברורא אחר דם טוהר שדיה שעתא ואנא אוקימנא דצריכא
שהות ואפ"ה דיה שעתא אלמא שני מעינות הן: **והא ספרה קסני.**
ואי לא פסק היכי ספרה. ומשני לעולם בשופעת מימי טומאה לימי
טוהר וספירה הכי הואי כגון שהיתה יולדת נקבה בזוב וימי טומאת
לידה שני שזעוים ופסקה שזעו קמא וזו היא ספירתה קדש קדשי
לידה שני שאינה רואה בן עולין לה לפסות זיבתה ושזעו שני לא פסקה
וחזר ונפתח מעין טמא ושופעת מתוכו בתוך שזעו שלישי ומש"ה
מטמא לה ויבש לצ"ה דהא ממעין טמא אתא ותורה לא טהרתו אלא
ביומי וטבילה ולצ"ש טהור בדיומי תליא רחמנא והא שלמו להו ולהכי
נקט יולדת נקבה דאי ילדה זכר אי אפשר לה לספור שזעה שלא
תפסוק משהו אחר ימי לידה דלא הוו אלא שזעה: **כוותיה דרב**
לחומרא. בשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים דמטמאה ולא אמרי'
ממעין טהור אתא: **והלכתא כוותיה דלוי לחומרא.** בשופעת מתוך
צ"ד לאחר י"ד דלמר ב' מעיינות הן וכיון דלא נכתם הטמא לא הוי
דם טוהר: **כין לקולא.** כגון שופעת מתוך צ"ד לאחר צ"ד דהוי ליה
רב לקולא דלמר מעין אחד הוא והטרה טהרה ולא צדי הפסקה:
מתני'

מתני'

מעניות הן הא דתניא בפרק יש בכור (בכורות דף מו:) גיורת שילא פד טומאה וימי טהרה ואי שני מעניות הן אמאי אין נותנין לה ימי טהרה תנן דאין יושבין עליו ימי טומאה וימי טהרה ומהיחא דרייתא

אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לה שבעה במשהו סגי' הכי קאמר צריכה שתפסק משהו שיעלו לה לשבעה נקיים ת"ש⁶ ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתיים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה שתיים בימי מניקותה ואחת בימי עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה עולין לה לג' עונות בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות במשהו סגי' הכי קאמר צריכה שתפסק משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ת"ש ושיוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה אלא לרב דאמר מעין אחד הוא אמאי דיה שעתה תטמא מעת לעת גדליבא שהות ותטמא מפקידה לפקידה כיון דמעת לעת ליבא מפקידה לפקידה נמי לא גזרו בה רבנן תא שמע⁷ יולדת בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו ב"ש לשימתן ובית הלל לשימתן בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לה ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לה ויבש אמר לך לוי אנא דאמרי כתנא דרשיון ואיבעית אימא בשופעת והא ספרה קתני הכא ביולדת נקבה בזוב עסקינן דשבווע קמא פסקה שבווע בתרא לא פסקה יוקסברימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספירת יובתה אמר ליה רבינא לרב אשי אמר לן רב שמן מסכרא אקלע מר זוטרא לאתריין ודרש הילכתא כוותיה דרב לחומרא והלכתא כוותיה דלוי לחומרא רב אשי אמר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא דריש מרימר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא והלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא:

מתני'

אריבא למימר דדיה שעתה: מעין טמא הוא וי"

לח ויבש והא כיון דספקא
בטנא דשיון. דלמך לעיל
 ה' ואנא אוקימנא דזאכא
 ותו הן: (א) והא ספקא קמינ.
 שופעת מימי טומאה לימי
 נח נבזה בזבז וימי טומאה
 היא פסיומה דקסבר יומא
 ויצימה וזבזו שני לא פסקא
 במוך שבוו שלישי ומש"ה
 ומוא וטורא לא טהורה אלא
 חמנא והא שלמו להו ולהכי
 שר לה לספור שבעה שלא
 אלא שבעה: **חוטא דרב**
 מיני דמטמאה ולא אמרי'
 (לחומר). בשופעת ממוך
 דלא נסתא הטמא לא הוי
 י"ד לאחר ז"ד דהוה ליה
 טהורא ולא צעי הפסקא:
 ממנ'
 גיורת שילא פדחת ולדה בהיותה עובדת כוכבי
 אמיא אין נותנין לה ימי טהרה הלא מעין טמא סא
 טהרה ומהיא צרייתא דכוכבות (דף מו:) לא קשה

דק רביעי גדה לו.

ישוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעיתה. וא"ת לרבי יוסי
לאמר צ"ק (לעיל דף יא.) מעוברת ומניקה לריכות שלש עונות
ומפרש דמטורפי צ' עונות דעיבורה ואחת דמניקה למה לי עונה
דמניקה הא אמר הכא לאחר דם טוהר דיה שעתה וי"ל הא דלא
כר' יוסי אי נמי בהפסקה ג' עונות

וראתה ראשונה מאונס אף שניה
 דיה שעתה כדאמר בפ"ק (ס:)
 אבל אחר דם טוהר אין דיה שעתה
 אלא בראייה ראשונה אבל שניה לא
 פ"י היתה הראשונה מאונס כיון
 שנפתח מעין טמא וא"ת לר"מ
 ולא ידע תנאי דלית להו בפ"ק (ס:)
 מניקה דיה שעתה תיפוק ליה דדוה
 אחר דם טוהר ומיהו למירוח שני אחי
 שפיר וי"ל דמטעם שהוא אחר דם
 טוהר אין דיה שעתה אלא לראייה
 ראשונה אבל מטעם מניקה דיה
 שעתה כל ימי מניקותה כר"מ בפ"ק
 (ס דף יא.) וא"ת והכל למה לי משום
 דם טוהר מניקה ליה דמניקה היא וי"ל
 דנ"מ להיכא דמת בנה או גמלתו
 לרבי מאיר דאמר לעיל הרי היא
 ככל הנשים (א) ולרבי יוסי נמי
 דאמר בפ"ק אפי' גמלתו או נתנה
 בנה למניקה דיה שעתה נפקא מינה
 לאחר דם טוהר להיכא דלא ראתה
 עד לאחר כ"ד חדש וטעמא דמניקה
 אינטיקת לראייה הראשונה בזונס
 דאף השניה דיה שעתה דפרעישית:
דריבא שחורת אבל איכא

שמות מטמאה מעת
לעת לרב דלמרי מעין אחד הוא ואע"ג
דדיה שעתה כל ימי מניקותה הכא
מירי צמת צנה או צפילה כדפרישית
וא"ל בדפרק אלו נברות (כמוזות דין
ל.) אמר הבירות שראתה דם בתוך
מעט לעת דיה שעתה רבי יוסי אומר
הרי היא ככל הנשים וי"ל סוגיא
דהכא לא אחיא כר' יוסי דהתם
א"נ התם היתה צת טומאה אם היתה
מתגריית מקודש או משום דליתא
בגוי טומאה דרבנן:

ואיבער אימא בשופעת והא
ספרה קתני. וא"ת

מאי קאמער ז"ה לעיל יולדת בוז
 תומיה שאס טעלה ורלחה טהורה
 וזהא כיון דשופעת אפי" טעלה טמאה
 ללוי דלמער שני מעינות הן דהא
 ז"ל קאמרי ליה דלית להו מעין אחד
 קה. מכאן אומר ר"מ דיוולדת בוז או
 כיוולדת בוז שסופרין אחר ימי טומאת
 ימי טוהר קודם טעילה אינה סותרת
 בשבוע שליש ללא קטרה אע"ג דס
 הר אינה סותרת דלפי"ז על דמטמאין
 דתה ומכאן אין להוכיח ע"ז וזה שאמרי
 דתה שלט סתמור דליכא לממיר דהכא
 ייה וז אינה גורמת לה טומאה דכל
 ג' דשבוע ג' גורם לה טומאה מ"מ
 וכשתפסק טהורה מיד ומ"מ נראה
 דמסתברא דאין סתירה מועלת אלא
 מטרה שלא תהא טומאה מפסקת
 מיהו לדידן דלית לן חומרא דרבי
 אפי" טעלה ורלחה זריכה ו' נקיים:
 וחס תאמר ה' תרי חומרי דסמרי
 ל דהכא דמספקא לן פסקי כמר
 האי גוונא איכא שלהי יואל דופן
 וילן להחמיר גבי סימני צנורות וחזר
 נרדמי בר יצחק ללוי דלמער שני
 ואחר כך נגמייירא אין נותנין לה ימי
 זכריש יואל דופן (לקמן דף מ.) גמיר
 על כן ללוי דמוקיי (ב) ככ"ז דמי

מעין

עין משפט
נר מצוה

מזה א ב מיי פ"ד מהל'
משכב ומושב הלכה ו:
מז ג מיי פ"ו מהל' איסורי
ביאה להל"א וע' במ"מ
סמג לאוין קיא טוש"ע יו"ד
סי קלד סעיף א:
מז ד מיי שס פ"ו הל' א
סמג שס טו"ד סימן
קלד:

תום' הרא"ש

[illegible]

ספרה זו נקיים בימי חורף
 ראית אחיך אין קורס
 סבילה אלא סותרת אגלי
 ולביה מטמא לה רבש
 מרדו דאניה סותרת מנייה
 ויש ליתן טעם לא סותרת
 איש שבוע נשן סותרת
 ראיתם דראיהו זו סותרת
 נדמה לה נומתא נדוה אלא
 נומתא ויפיה אכל וכל
 נדמסא סותרת ד נקיים
 ואח"כ י"ע סותרת למוסר
 ויש י"ע אותה ראיה היא
 נעשת דוד ומיחן סותרת
 למימר לאלה סותרת
 אלא בימי ספירתה משום
 דאמר ואחר תסתר אלה
 ואלה לכולן כלל התא
 נומתא איה מספקת ביניה
 סותרת אם שלמי ימי ספירה
 לה הפסקת נומתא כבר
 אין שום בלע עילוי אלא
 שייך בה סותרת: **ולתבאר**
 דכתיב לחורמוה וכותיה
 רוחי חורב לחורמוה וכותיה
 אמר ב"ק דעירובין
 ובפרק אלי טריתא דעביד
 כתיב חומי תסתר אהרדי
 חילוי הכתוב אהרדי הסיל
 בחוש חורב. י"ל אלא
 משום דמספקא לן פסיק
 מכור לחורמוה
 לחורמוה. ובג"מ אמרין
 ב"ק ד' י"ז וצא חורב הגבה
 דקריין כלל החורבין אלה
 סימני בגרות וצד צורית.
 ח"ו י"ז עוב דר' יצחק.
 ללוי דאמר יש מימניהן
 כשבו מה דתניא פה
 שקדו גירח שציהת מדת
 ולדה בגייתא אין נגנזין לה
 יש מימניהו ראיה ויהי
 שתי מימניהן אין אמאי